

Група от "Охрид"

Ясний месечко се смей,
рогъ извилъ на небесата.
Средъ градината, въ тъмата,
низка къщица белей.

Чуй, прозорче изскриптя
излекомъ и се разтвори;
знакъ е даденъ — прелетя
момко презъ широки двори.

Ей на бялата стена
се отхвърли сянка черна —
съща сянка, мигъ мина,
презъ прозореца се мерна.

Тихо. Само ветрецъ вей
и си шумоли съ листата...
Рогъ извилъ на небесата,
ясний месечко се смей.

